

De Wildenborcher

September 2012

"Beste Buurtgenoten"

Vakantiegangers verkennen meteen alle bezienswaardigheden in de streek en wij denken: "Ach, de Wildenborch ligt er morgen ook nog wel", zo schrijven Harmjan en Nel Warringa. Ze kwamen hier bij velen jarenlang op het boerenerf en dit jaar voor het eerst op een Staringavond. Bezienswaardigheden in de buurt, wat weten we ervan? Om u een beetje op weg te helpen bezocht Lucie het Pinetum van 'De Belten' en galerie A-quadraat.

Als u dit leest is het alweer september 2012. Er waren veel activiteiten in de Wildenborch. De open tuindagen van het kasteel in mei, daarover schrijven we niets. De muziek in de tuin was prachtig, maar die moet je zelf beluisteren. Misschien een reden voor u om er volgend jaar eens een bezoek te brengen?

Over het Oranjefeest leest u van alles in Marianne's verslag, er zijn veel foto's te bekijken, die werden gemaakt door Liesbeth, Hendrik Jan en Johan. Iemand die bijzonder vaak te zien is, is onze Schutterskoningin Petra van der Velde. Petra en Joost zijn begin juni getrouwd. Voor dit feest heeft hun buurt prachtige versiering aangebracht. Marianne schrijft over het maken van de roosjes en over het feest. Fin, de oudste van het drietal van Joost en Petra, zorgde voor 'Postvak In'.

Op de barbecueavond kwamen Elke en Maud voor de eerste keer. Moeder Kristie schreef hun verhaal op en Erik tekende er wat bij. Erika schrijft over het spel 'Doeltje trappen', als jouw naam daar niet bij staat dan sta je misschien wel op één van de foto's. Isa Bijenhof was er ook, haar ouders stellen haar voor.

Al 11 jaar lang komt Christiaan Koning samen met zijn vrouw op het NTKC terrein, in alle seizoenen. Hij las in de vorige twee Wildenborchers over Suus en dat bracht hem tot overpeinzingen. Ook schrijft hij over de schaapskudde die daar enkele dagen kwam.

In 'Even Voorstellen' maken we kennis met Ivo, Ruby en Robin aan de Grensweg. Trudy en Pieter uit de Polsteeg nemen na 11 jaar afscheid maar blijven vanuit Lochem wel betrokken bij de Wildenborch. Ze staan in 'Wissellijst'.

Wedstrijden op het paard, daarover sprak Marianne met Annie Kornegoor. Al 47 jaar doet Annie mee aan wedstrijden, ze wint vaak én in een hoge klasse. Bart Gremmer ging de uitdaging 'Rolling on Wheels' aan en overwon deze "survival". 'De scheepsjongen uit de Achterhoek' is een nieuwe verhalenserie voor de jeugd, Landrot schreef nu deel 1. Kinderpraat uit Jenny's verzameling staat als bladvulling. Courgettes zie je in september overal, je moet ze lekker maken zoals in dit 'Recept'.

Wist u dat 2012 het jaar van de bij is? We hadden niet het plan om dat te vermelden maar de bijen kwamen massaal in een zwerm bij Herman van Ditshuizen, hij schrijft erover. Han Klein Ikkink zorgde voor de foto.

Hartelijk dank voor ieders bijdrage!

Veel leesplezier, namens de redactie, Joke Wiltink.

PS.

Foto's van het Oranjefeest zijn ook te bekijken op www.achterhoekfoto.nl
Jennine schreef deze keer niet, volgende keer wel.

Redactiegegevens:

Onze telefoonnummers en E-mailadressen:

Joke Wiltink	55 67 48	-	wiltwess@hetnet.nl
Reinier Klein Brinke	55 65 12	-	reinierkleinbrinke@planet.nl
Lucie Bartel	55 65 33	-	info@luciebartel.nl
Marianne Been (0573)	25 20 01	-	marianne.been@kpnmail.nl

Inzenden Copy vóór 20 oktober 2012

Naar wiltwess@hetnet.nl

Schoolhuisweg 2

Bijdrage Wildenborcher:

Uw vrijwillige bijdrage voor de Wildenborcher kunt u overmaken per bank:
bankrekening 3664.12.353 ten name van Kapel Wildenborch.

Als u de Wildenborcher niet hebt ontvangen, meld dit dan bij één van de redactieleden.
Wij geven het door aan Erik Ebbink, hij coördineert de bezorging.

Overpeinzingen van een passant

In plaats van vrienden bezoeken in Engeland noopte een medische ingreep en daarop volgende fysiotherapie tot een verblijf in eigen land. Het aangename met het nuttige verenigend stonden wij daarom met onze caravan op het NTKC-terreintje aan de Vordense Binnenweg. Terwijl wij in de wijde omgeving kampeermiddelen mannetje aan mannetje zien staan bij "Kamperen bij de Boer", staan wij hier vaak helemaal alleen. Wij komen hier al jaren, eerst met de tent en sinds 11 jaar met de caravan. Ook in de winter staan wij hier een week of vijf rondom Kerst en Oud-en-Nieuw. Het kacheltje snort dan heerlijk, boeken en cd's binnen handbereik, echte kerstbomen rondom en met slechts een paar attributen is in de caravan ook een kerstsfeer gecreëerd.

In de wijde omgeving zijn veel vrienden en kennissen en het hele jaar is er veel te doen in Lochem, Zutphen, enz., en niet te vergeten, St. Mary's Chapel bij kasteel Weldam. Op 8 september is daar weer een niet-commerciële, intieme en gezellige Castle Fair Engelse stijl, met slechts zo'n 30-35 kraampjes, waarbij de opbrengst ten goede komt aan St. Mary's Chapel. Ook de Kasteeltuinen zijn dan open. Weer een ander soort erfgoed.

Via Henk en Claudine Meulenbrugge hebben wij ook een paar edities gelezen van de "Wildenborcher". Beste mensen, wat zijn jullie bevoorrecht met een blad zoals dit. Een blad voor en van iedereen, voor jong en oud met interessante verhalen over de mensen, de streek, de geschiedenis van huizen, genealogie, flora, fauna en berichten over alle uiteenlopende activiteiten zoals het door ons bezochte gezellige Oranjefeest.

Met veel belangstelling, herkenning en ontroering het ik het verhaal over Suus gelezen. Onwillekeurig denk ik dan aan onze dochter Annemarie die na het gymnasium op 17-jarige leeftijd een jaar naar Nieuw-Zeeland ging. Ook wij zwaaiden haar welgemoed uit maar maakten ons toch de nodige zorgen om een meisje, een jonge vrouw die door het onbekende te willen ontdekken, met vallen en opstaan zichzelf zou ontdekken. Ook wij maakten geregeld een "rondzendbrief" voor familie en vrienden. Alleen..... onze Annemarie kwam terug terwijl het veelbelovende leven van Suus op een trieste manier abrupt werd beëindigd. Is haar leven dan voor niets geweest? Neen, want ik merk aan alle warme reacties dat de saamhorigheid en het medeleven van de "Wildenborchers" er door is geïntensiveerd. En ook het onbaatzuchtige gevoel van "Heb Uw naaste lief" hetgeen wij terugzagen in de collecte voor Linda. Ik eindig met een gedicht waaruit een ieder troost kan putten:

What is dying.....?

I am standing upon the seashore.

A ship at my side spreads her white sails to the morning breeze and starts for the blue ocean.

She is an object of beauty and strength, and I stand and watch her until at length she hangs like a speck of white cloud just where the sea and sky come down to mingle with each other.

Then someone at my side says: "There, she's gone".

Gone where?

Gone from my sight - that is all.

She is just as large in mast and hull and spar as she was when she left my side, and just as able to bear her load of living freight to the place of destination.

Her diminished size is in me, not in her; and just at the moment when someone at my side says: "There, she's gone", there are other eyes watching her coming, and other voices ready to take up the glad shout: "There she comes"!

And that is dying.....

Wat is sterven.....?

Ik sta aan de kust.

Vlak bij mij bolt een schip haar witte zeilen in de ochtendbries, klaar om uit te varen naar de blauwe oceaan.

Zij straalt schoonheid en kracht uit en ik sta daar en kijk haar na totdat ze uiteindelijk niet meer dan een kleine stip is, daar waar de zee aan de kim overgaat in de horizon.

Op dat ogenblik zegt iemand die naast mij staat: "Kijk, ze is weg".

Weg.....?

Alleen maar weg uit mijn blikveld. Dat is alles.

Maar in werkelijkheid is ze met haar masten, haar romp en rondhout nog net zo groot als toen ze nog dicht bij mij was, en ze is nog steeds in staat om haar kostbare lading naar de plaats van bestemming te brengen.

Voor mij lijkt het alsof zij kleiner is geworden, maar de werkelijkheid is anders.

En dan, precies op het moment dat iemand aan mijn zijde zegt: "Kijk, ze is weg", zijn er andere ogen die haar aan zien komen, en andere stemmen die blij juichend uitroepen: "Daar komt ze!"

En dat is sterven.....

(Christiaan Koning, chr.koning@gmail.com)

Nooit te oud om iets te leren.....

Ter gelegenheid van het huwelijk van Joost en Petra van der Velde, werden de burens opgetrommeld om afspraken te maken omtrent de versieringen met groen, ballonnen etc. etc. Op een avond met de mannen erbij werden de taken verdeeld. Volgens de Achterhoekse traditie hoort daar natuurlijk ook het maken van de roosjes bij. Annie Langwerden was heel duidelijk, voor de mooiste roosjes heb je Tempo zakdoekjes nodig, Ik kon dat in eerste instantie niet zo goed volgen...zakdoekjes zijn toch zakdoekjes niet waar?

Om een lang verhaal kort te maken op een avond zaten alle naaste buurvrouwen van Joost en Petra bij elkaar met stapels van de pakjes zakdoeken van het goede merk. Voor mij een geheel nieuwe ervaring. Ik had nog nooit een roosje gemaakt en moest even te weten zien te komen hoe zo iets werkt. Zakdoekje dubbelvouwen, doormidden knippen, in de lengte opvouwen zodat je een bundeltje krijgt van ca 1 cm breed en een half zakdoekje lang, ijzerdraadje erom en pluizen maar!!! Elk zakdoekje heeft 4 laagjes en als je al die laagjes van elkaar los gepeuterd hebt, heb je een heel mooi roosje! Omdat het licht niet zo heel erg fel was bij Jenny, had ik grote moeite om de laagjes uit elkaar te pulken. Na een poosje geprutst te hebben, ben ik huiswaarts getogen, met de belofte mijn aandeel in de roosjes thuis af te maken.

Ik zal daarmee wel een traditie geschonden hebben, want ik begrijp heel goed dat roosjes, die gemaakt zijn in gezamenlijkheid iets extra's inhouden en het bruidspaar ongetwijfeld nog meer geluk zullen brengen dan de roosjes die door iemand in zijn eentje zijn gemaakt. Maar dan moeten die van mij maar ergens achteraf en onderop in het groen gestoken worden..... Bij mijn roosjes heb ik overigens een extra wens voor geluk voor het bruidspaar gedaan. Ik hoop dat dat een beetje helpt. Kortom thuis verder aan de slag. Ik zou ik niet zijn als ik niet ook een roosje van het merk van de Lidl gemaakt zou hebben. Nou Annie, je hebt helemaal gelijk! Die snotlappen van de Lidl zijn niet te pluizen! Het probleem waar ik bij Jenny ook al tegen aan liep, was het pluizen van de kant, waar Tempo de laagjes aan elkaar gestanst heeft, om daar een beginnetje te maken, nou dat valt niet mee! Ook natte vingerwerk helpt niet voldoende! Nee sterker nog, dan wordt het helemaal niks, nee alleen gaten hou je over!

De dame van de buurtzorg die bij Jenny komt, zag de hele berg roosjes op tafel liggen en zei spontaan: "jullie hebben het stansrandje er toch wel afgeknipt, hoop ik?". Om maar aan te geven dat daar het grote euvel in schuilt. Thuis dus zitten broeden op een manier om ook de stanskant uit elkaar te rafelen. Nou de oplossing was: inknippen! Dus als mensen roosjes zien met een ingeknipte kant, dan zijn ze van mij!

Heerlijk als je zo in alle stilte kunt werken aan deze mooie traditie, Het pluizen geeft de grootste voldoening, je hoort de laagjes knisperend van elkaar gescheiden worden: alweer een overwinning op de degelijkheid van het Tempo fabricaat, de laagjes zijn in hun eentje ook bijzonder sterk! Nu ik weer een beetje heb bijgeleerd van de Achterhoekse tradities, ben ik benieuwd welke er nog meer zijn!

Marianne Been

Wat is daarop uw antwoord? Ja, ik wil

Een verslag van een zeer bijzondere en mooie dag, waarop Petra en Joost elkaar op 2 juni 2012 het jawoord gaven.

Petra en Joost hadden elkaar beloofd om nog een keer een heel erg mooi feest te geven, nu hun gezin met de drie stoere jongens Fin, Mats en Ole compleet is en hun ouders en verdere familie allemaal in goede gezondheid verkeren. Het was logisch dat zij dan ook elkaar het jawoord zouden geven.

Zo gezegd zo gedaan! De trouwlocatie was ook al snel bepaald: thuis!

Met hulp van de naaste burenen werden de wensen voor de versiering van de tuin ingevuld: een boog met witte roosjes, ballonnen rondom de tuin en de zitkuil, waar de plechtigheid zou plaatsvinden, versierd met linten en ballonnen. Drie avondjes werd er hard gewerkt en het resultaat was helemaal naar wens. De beloning was heerlijk: bier, fris en bitterballen zoveel als je op kon! Erik Ebbink wilde ook nog wel de Witkamp in Laren, de feestlocatie, versieren vanwege de "ballen" na afloop. Volgens mij kan Erik sindsdien geen bitterbal meer zien! Na alle voorbereidingen kon alleen het weer nog roet in het eten gooien, maar het bleef droog op 2 juni, al was het wel een beetje koud.

Traditiegetrouw is Petra naar het huis van haar ouders getogen, waar zij de bruidegom en hun 3 mannen opwachtte. De mannen waren allemaal in stijl gekleed met grijsblauw en wit tinten en Petra zelf in stralend wit met een sleep! Het doet je wel wat als je elkaar in bruidskleding in het huis, waar je bent opgegroeid, opnieuw ineens met heel andere ogen bekijkt: "Wat ben jij mooi en wat zien de jongens er prachtig uit!" De stoere binken konden zich niet helemaal inleven in de rol van bruidsjonker: Ze liepen niet achter Petra aan, om de sleep te dragen, maar voor haar uit! Het leek wel of ik werd uitgelaten, merkte Petra lachend op! Overigens kenmerkte de hele dag zich door een sfeer van uitgelatenheid en vrolijkheid! Joost kwam Petra samen met hun zoons ophalen in een schitterend witte oldtimer Jaguar, waarmee ze naar huis reden, waar ze opgewacht werden door al hun gasten, die met de bus vanaf de Witkamp naar huis waren gebracht. Na koffie en broodjes kon het serieuze gedeelte in de zitkuil beginnen! Vrienden van Joost en Petra zorgden voor de muzikale omlijsting. Maartje Epema zong onder begeleiding van een gitarist en een man die verschillende instrumenten bespeelde, enkele mooie songs: A day like this, gebaseerd op de song van Caro Emerald: A night like this, en onder andere het nummer van Trijntje Oosterhuis: Nu jij er bent! Marja Eggink nam het officiële gedeelte voor haar rekening en hield een mooie toespraak, die voor de drie jongens wel wat korter had gemogen.

Per slot van rekening wilden zij ook hun steentje bijdragen in de vorm van het zetten van hun eigen handtekening en het aandragen van de ringen. Als je nog zo klein bent, dan duurt het allemaal wel vreselijk lang wat die grote mensen allemaal bedenken! Muziek is veel leuker en dan kun je ook weer van je stoel en lekker dansen! Al met al was de ceremonie zo onder de linten in de zitkuil heel sfeervol en zou de scene in een Amerikaanse romantische film beslist niet hebben misstaan! Een compliment aan de burens, die zich zo ingespannen hebben, is helemaal op zijn plaats. Na het nemen van een heleboel foto's thuis en in de wei bij Erik, vertrokken allen naar Erve Brooks voor een gezellige middag met taart en spelletjes voor de kinderen, waarna het feest verder werd voortgezet bij de Witkamp met een diner en een knalfeest 's avonds met de "Trainband"!

Petra en Joost houden van dansen en na het schudden van alle handen en het in ontvangst nemen van alle gelukwensen werd er dan ook uitbundig gedanst, ook door Fin Mats en Ole, die moe als ze waren het niet eens erg vonden om om 22.00 naar huis en naar bed te gaan. Het feest ging natuurlijk nog tot in de kleine uurtjes door. Het hele gezelschap heeft in Ezherwold in Almen geslapen en de volgende ochtend vorstelijk ontbeten, om 's middags de voorstelling van de musical *A Midsummernightsdream* bij te wonen, waarin Petra en Fin belangrijke rollen vertolkten.

De roze wolk waar iedereen door alle feestelijkheden verder op bleef deinen werd pas later in de week een beetje minder roze: Ole wist het goed te verwoorden: Wanneer gaan we weer trouwen? Ik vond het zo leuk!

Marianne Been

Kinderpraat

Gr. 3. "Als je in de klas geen schoenen aan hebt, dan moet je oppassen, anders loop je in een polonaise." (punaise)

Gr 5. "Het is goed dat zieke bomen in het bos worden gekapt, anders zou het hele bos failliet gaan!"

Een schaapskudde jaagt op teken

Op het NTKC terrein komt het tot onverwachte ontmoetingen, zo schrijft Christiaan Koning: "Opeens zien wij hier bijvoorbeeld een bioloog uit Wageningen met twee schaapherders. Op verschillende plekken in Nederland wordt een vier-jaar durend onderzoek gedaan naar teken die de ziekte van Lyme kunnen veroorzaken. Wij leren dat een teek een leefgebied heeft van zo'n 50 bij 50 cm. Verder komen zij niet, tenzij op de rug van een dier. Ook ons terrein is aangewezen om het percentage teken te onderzoeken die de ziekte van Lyme kunnen verspreiden en om te kijken hoe teken uit hun habitat kunnen worden verwijderd. Na een terrein verkenning maakt de bioloog verschillende "slepen" met een grote witte lap op de grond waar al dan niet teken op komen. Deze lap wordt over een afstand van ca. 20 meter versleept. Aan het eind van de sleep worden de teken geteld, in buisjes gedaan en voor onderzoek naar het RIVM gestuurd. Vervolgens kwamen vier dagen lang 129 schapen het terrein begrazen, samen met schaapherderin Hilde plus twee Border Collies. Wat een prachtig gezicht! De bedoeling was dat de vele aanwezige teken massaal op de schapen zouden springen. Door de uitademing van de schapen wordt er een massale CO₂ uitstoot geproduceerd wat de teken aantrekt. Na vier dagen werden de teken op de schapen geteld en gingen de schapen naar Friesland, naar een teken-onvriendelijke biotoop. Dit is een dijk met kort gras waar de zon op kan schijnen. Een uiterst onprettige voedingsbodem voor de teken waar ze van de schapen vallen en dan dood gaan. Het geheel heeft als resultaat gehad dat er nu nauwelijks meer teken zijn! Jammer dat jullie er niet bij waren om de kudde te zien maar gelukkig heeft Henk Meulenbrugge foto's gemaakt".

Kinderpraat

Gr. 3. Een leerling is zijn gum kwijt. De leerkracht zegt dat deze wel weer boven water komt. Waarop de leerling zegt: "Maar juf, ik heb mijn gum niet in het water gelegd!"

Voor het eerst mee naar de barbecue avond

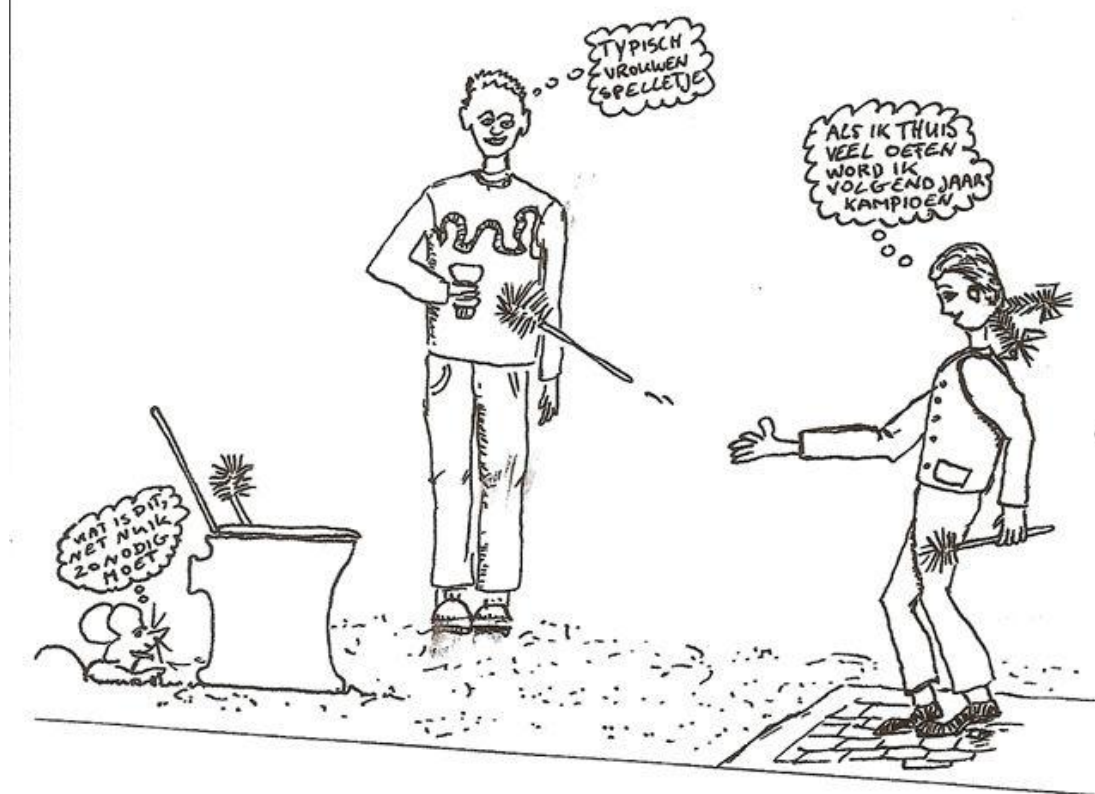

Vrijdagavond 15 juni was het dan zover: onze eerste Wildenborchse barbecue avond! 's Middags waren we nog even naar bed geweest voor een klein dutje, want het zou wel een beetje later worden hadden papa en mama ons verteld. Daarbij kwam ook nog dat we voor zaterdag, het Oranjefeest, een beetje uitgerust moesten zijn. Vandaar dus dat middagslaapje.

We waren al op tijd bij de kapel, een tas met kleurplaten en viltstiften mee, voor 't geval dat we ons misschien zouden vervelen; maar dat is gelukkig niet gebeurd. Voordat we konden gaan eten hebben we eerst geluisterd naar Bart Gremmer. Hij vertelde over zijn inzamelingsactie voor "Rolling on Wheels". Papa en mama hebben ons verteld waarom Bart geld in wilde zamelen. Toen vertelde Alma nog over Suus en dat ze voor haar vriendin, die nog in Australië is, geld wilden inzamelen. Toen begon de muziek te spelen en konden we gaan eten. We hebben lekker veel fruit en stokbroodjes gegeten. Ook hebben we nog met de wc borstels gegooid, dat was best een beetje moeilijk! Om kwart voor 10 zijn we naar huis gegaan.

Het was heel gezellig, en we komen volgend jaar weer. Dan zijn we weer een jaartje ouder en kunnen we iets langer blijven misschien.

Groetjes van Elke en Maud Holsbeeke

Op weg naar het Oranjefeest 2012

Schutterskoning 2011, Hans Reintjes, wordt samen met zijn echtgenote Willy 'vorstelijk' opgehaald...

Doeltje trappen

Op het Wildenborchs feest was de zaterdag voor de grote wedstrijd van het Nederlands elftal tegen Portugal ook veel voetbaltalent te zien. (Het is jammer dat er deze middag geen tijd was om de een of ander te "scouten"!)

Er stond een grote houten pallet waaruit 3 gaten waren gezaagd die maar net iets groter waren dan een gemiddelde voetbal. Bij ieder gat stond een puntenaantal, nl. 2 punten, 5 punten of de ultieme 10 punten!

Groot en klein, jong en oud wilde hier wel eens laten zien wat hij of zij in huis had maar al na een paar pogingen bleek wel dat dit om de drommel nog niet meeviel. Toch was het Teun ter Horst, kleinzoon van Ben en Gerrie Kistenmaker die als eerste scoorde. Hij knalde de bal in een mooie boog door de 2 punten. Even later lukte het Fin van der Velde, zoon van de koning en koningin van de Wildenborch, ook nog om de bal door het gat met de 2 punten te scoren.

Dirk van Ditshuizen had minder geluk, zijn bal ketste in het gat van de 10 punten tegen de zijkant en vloog er helaas aan de voorkant weer uit, jammer Dirk. Bijna aan het einde van de kinderspelen kwam Rens Horstman, kleinzoon van Gert en Gerda Bijenhof, het nog een keer proberen. Zonder sterallures schoot hij in 1 keer de bal door de 10 punten, goed gedaan Rens!

Toen alle kinderspelen al lang ten einde waren werd er nog volop geoefend en gescoord, ik denk dat Bert van Marwijck beter een aantal van onze talentjes had kunnen inzetten!

Erika Scharrenberg-Mennink

Oranjefeest 2012

Op zaterdag 16 juni 2012 was het weer zover: Oranjefeest op de Wildenborch. Het was overwegend droog, de temperatuur aangenaam. De schare kinderen met hun ouders ging vanaf de Nijlandweg, met de ballonnen stevig in hun knuisten, richting het kasteel, voorafgegaan door Muziekvereniging Sursum Corda, compleet met in mooi donkerblauw gestoken majorettes. Zij gaven later op de middag een mooie demonstratie van hun kunnen. Omdat Sursum Corda gaat fuseren met Concordia, is dit de laatste keer dat zij ons feest zijn komen opluisteren. Harrie Dinkelman bedankte namens iedereen het korps voor de jarenlange samenwerking.

In de stoet natuurlijk ook Hans Reintjes, de heersende schutterskoning, die zich samen met zijn echtgenote prinsheerlijk mocht laten rijden door de heer Kaemingk, met zijn trouwe Anna.

Bij het Kasteel aangekomen opende Jennine Staring het feest. Zij stond stil bij alle gebeurtenissen in de Wildenborch, het lief en leed dat we met z'n allen samen delen, de droevige en mooie dingen die nu eenmaal ook in de Wildenborch gebeuren en die ons telkens laten beseffen dat we een hechte gemeenschap zijn. Zij vroeg aandacht voor de collecte, die gehouden werd voor de terugreis uit Australië van Linda, de vriendin van Suus van der Schoot, die na het noodlottige ongeval waarbij Suus om het leven kwam, verwickeld is geraakt in de juridische afwikkeling van het ongeval en Australië niet uit mag totdat er een uitspraak in de rechtszaak is. Er was een mooie fotocollage van Suus en Linda, genietend van hun reis.

Jennine vroeg ook aandacht voor Bart Gremmer, die begin juli meedoet aan 'Rolling on Wheels', een tocht voor rolstoelers. Zij gaan van Kampereiland naar Hoek van Holland om geld in te zamelen voor Duchenne patiënten. Bart verkocht ook wijn voor zijn goede doel. Ik hoop dat beide inzamelingen een goed resultaat hebben opgeleverd.

Na de verdere openingswoorden van wethouder Paul Seesing, die het een eer vond om het Wildenborchs Feest te mogen openen, volgde het Wilhelmus. En toen was het eindelijk zover dat de kinderen hun ballonnen konden loslaten. Ik kan me zo voorstellen dat het wel erg lang duurt als je een jaar of vier bent, voordat je die ballon, die alsmaar aan het touwtje trekt en weg wil vliegen, echt mag loslaten! We lezen hoop ik nog een keer waar de ballonnen terecht zijn gekomen.

Traditiegetrouw volgt de stoelendans! Altijd een hele happening: trotse ouders, grootouders met hun kind erop gebrand de volgende "stoel" te bereiken. Nee je mag niet stiekem terug als er achter jou een honk vrij is, jammer, jammer. De muziek heeft ook zo z'n eigen rol in dit spel. Heel lang spelen en dan net doen of de muziek zal stoppen, maar dan toch lekker doorspelen! Dat houdt de spanning er lekker in! Overigens vind ik dat de spelregels best een beetje strenger mogen worden. Deelnemers moeten onder de 10 zijn en mogen zich laten vergezellen door een volwassene, maar volwassenen mogen niet zelfstandig deelnemen. Ideetje voor de volgende keer? Nadat de kring steeds kleiner was geworden, en het steeds moeilijker was om in te schatten of je nu juist hard of langzaam moest lopen, was er dan toch een winnaar: Jasper de Vries, gevolgd door Teun ter Horst en Rens Horstman. Van harte gefeliciteerd.

Zoals gebruikelijk konden de kinderen zich in verschillende leeftijdsgroepen vermaken met diverse spelletjes. Voor de 3 en 4 jarigen was er sjoelen, doelgooien, vissen vangen, blik gooien en skippy ballen. Wat een genot om naar die smoeltjes te kijken! Geconcentreerd en absoluut van plan om de eerste prijs in de wacht te slepen. Vanaf 5 jaar kon je ook bonen slurpen! Met een rietje een boon opzuigen en in een ander bakje deponeren! Na de toegestane tijd, de spanning: hoeveel bonen heb ik gescoord? Op het grote middenterrein was de heer Kaemingk druk in de weer om de deelnemers aan het ringsteken, in de rondte te rijden met zijn koets, geassisteerd door Erik Ebbink die met engelengeduld telkens de ringen weer op hun plaats terughing. Natuurlijk konden we met z'n allen weer het jaarlijkse patatje eten en alle nieuwtjes uitwisselen met deze en gene onder het genot van een drankje.

Later op de middag kregen we nog een bui regen op onze pet, maar dat mocht de pret niet drukken, Met z'n allen in het koetshuis is ook gezellig.

De meeste volwassenen groeften natuurlijk samen bij de Kop van Jut en het vogelschieten, omdat je daar de krachtpatsers aan het werk kunt zien en de doelgerichte schutters, die ook bij het schijfschieten natuurlijk hun opperste concentratie lieten zien.

Het hoogtepunt van het feest is toch het moment dat de vogel helemaal naar beneden komt! Dat duurde ditmaal 4 rondes, voordat dat beest zich gewonnen gaf. Overigens was er in het begin helemaal geen vogel te zien, zo goed had dat beest zich verstopt in het groen. Het was dus maar een beetje raden waar je nou op moest mikken.

Het duurde tot ongeveer 17.00 uur voordat de vogel zich uiteindelijk gewonnen gaf. Jan Lindenschot was er heel dicht bij om het genadeschot te lossen, maar het vooruitzicht om koning te moeten worden, zonder zijn Gerda aan zijn zijde, was voor hem zo emotioneel dat hij niet meer goed kon richten.

Na hem was het de beurt aan Petra van de Velde. Met een welgemikt schot, kwam die snert vogel dan eindelijk uit zijn schuilplaats tevoorschijn en hadden we geen koning maar een Koningin!

Een beetje verbouwereerd stond Petra ineens in het middelpunt van de belangstelling! De Koninklijke sjerp om, kroontje op het hoofd, de wisselbeker in de ene en de persoonlijke trofee in de andere, haar heer gemaal Joost, die de bloemen voor zijn gemalin vasthield, naast haar en dan op de foto! onder het genot van een feestdrankje uiteraard!

Volgend jaar natuurlijk de intocht in de koets. Fin, Mats en Ole verheugen zich er nu al op, maar vinden dat toch wel heel erg lang wachten!

Overigens is Petra vast van plan om volgend jaar dit huzarenstukje te herhalen, dus heren, houd uw kruid droog en ga alvast maar goed oefenen!

We mogen terugkijken op een weer erg geslaagd Oranjefeest, dankzij de enthousiaste inzet van de Oranjecommissie en de vele vrijwilligers en mocht Koningin Beatrix dit jaar de kroon overdragen aan Willem-Alexander, dan houden wij in de Wildenborch toch een Koningin!

Marianne Been

Kinderspelen op het Oranjefeest

Wie wint?

Schutterskoningin 2012: Petra van der Velde

Uitslagen van de spelen op het Oranjefeest:

Vogelschieten:

1. Petra van der Velde (schutterskoningin)
2. Gerrit Klein Brinke (kop)
3. Wim Vreeman (r. vleugel)
4. en 5. Appie Klein Brinke (l. vleugel en staart)

Stoelendans:

1. Jasper de Vries
2. Teun ter Horst
3. Rens Hartman

Sjoelen volwassenen:

1. Jacolien Langwerden
2. Jan Zweverink
1. Rik Mars

Sjoelen kinderen:

1. Bruce Langwerden
2. Myrthe Langwerden
3. Ashley Proosten

Dogkarrijden:

1. Boukje Wezinkhof
2. Jacolien Langwerden
3. Jasmijn Dijkman

Kegelen:

1. Hendrik Jan Meulenbrugge
2. Wim van Arragon
3. Hennie Zweverink

Schijfschieten:

1. Frits Pladdet
2. Johan Addink
3. Joop Brinkerhof

Kop van Jut:

1. Arnold Mennink
2. Bert Langwerden
3. Rob Holsbeeke

'Even voorstellen': Isa Bijenhof

Hier ben ik dan ook eindelijk in de Wildenborcher!! Ik ben al bijna weer een jaar oud en inmiddels hebben de meesten van jullie mij ook al gezien tijdens het Oranjefeest.

Mijn papa en mama zijn Wijnand en Ilona. Ik ben een lekker ondernemend typje, in dat opzicht lijkt ik precies op mijn papa!

Hier in de Wildenborch heb ik het helemaal naar mijn zin, en vind het vooral geweldig om koetjes te kijken op de boerderij en te zwaaien naar alles wat voorbij komt langs Wildenborchseweg 29!

Tot ziens allemaal!!

Kijkje bij galerie A-quadraat

Al zo vaak ben ik langs Galerie A-quadraat gereden en zo vaak gedacht om eens te gaan kijken maar het was of doordeweeks of ik had geen tijd. Een aanleiding om een stukje voor de Wildenborcher te schrijven is nu de expositie van beelden van de galerie in de tuin van het kasteel tijdens de open tuindagen in mei. "De samenwerking met het kasteel was éénmalig, maar daar komt vast wel een vervolg op", zegt Ad Borest. Als ik aankom is ze bezig in de mooi aangelegde tuin rondom de galerie.

De eerste vraag betreft natuurlijk de naam, A-quadraat. " We heten allebei 'Ad' vertelt ze, en zo kwamen we al gauw op de naam A-quadraat".

Omdat ze altijd al zeer geïnteresseerd waren in kunst en veel kunstreizen maakten, zijn ze deze galerie begonnen. Zij en haar man zijn altijd ondernemers geweest, echte doeners. " We houden van ondernemen en dachten; wat zouden we allebei onze passie, kunst, concreet vorm te geven. En dat werd dus de galerie".

Ad heeft zeven jaar kunstgeschiedenis gestudeerd, dus de basis was altijd al aanwezig; "kunst zit in het bloed", zegt ze. Het uitgangspunt is moderne figuratieve kunst; "we schuwen de abstractie niet, maar ons hart ligt bij de figuratieve kunst". Ze werkt zelf ook als beeldhouwer, in was en klei, maar als amateur, zegt ze. Ze laten kunst zien van Nederlandse kunstenaars met een goede basisopleiding. Een goede basis vinden ze allebei belangrijk; "ik kom uit het onderwijs en daar zal het wel vandaan komen'. Kunstenaars moeten professioneel bezig zijn en zich naast het werk presenteren door middel van boeken en eventueel ander PR materiaal. Ze kiezen ook bewust kunstenaars uit de regio, dat regionale aspect is voor bezoekers een pluspunt. Een galerie is niet alleen laten zien van het werk; "we doen ook veel voor de kunstenaars. We maken mooie uitnodigingen, we voeren gesprekken over hun werk, vertegenwoordigen ze op o.a. art fairs, zoals in Lochem en volgend jaar in de Bergkerk in Deventer". Er moet tevens een klik zijn met het werk maar zeker ook met de kunstenaar.

Zoals met de kunstenaars die op dit moment exposeren; Carolyn in 't Veld die schilderijen maakt. Het werk dat in de galerie hangt zijn voornamelijk Afrikaanse landschappen. Ad kan er enthousiast over vertellen en ook wat zij er aan beleeft, in dit geval ruimte en stilte. De beelden zijn van Jeannette Hagen, waarvan er dus onlangs 3 in de tuinen van het kasteel de Wildenborch hebben gestaan.

Tijdens de volgende expositie, vanaf 22 juli a.s., zien de bezoekers olieverf schilderijen van Ellen Geerts en beelden van keramiek en brons van Jan Leeuwenburgh.

Hoe is de zakelijke kant van de galerie?

De openingen worden heel goed bezocht, de vorige keer waren er 125 bezoekers. En vorige jaar bij Maité Duval zijn er 175 bezoekers geweest. Ze merken wel dat mensen wat langer doen over het eventueel aankopen van een kunstwerk. "Maar", zegt Ad "we zijn begonnen toen het wat minder ging in de branche, dus zijn wij niet anders gewend".

De galerie is overzichtelijk en er is direct contact tussen bezoeker, galeriehouder en kunstenaar. Ze zijn van maart tot bijna kerst ieder weekend open en hebben veel plezier aan hun werk.

Steeds meer activiteiten

Het laatste jaar breiden ze hun activiteiten steeds meer uit, zoals de muzikale open tuindagen van Kasteel de Wildenborch. Er hebben 3 bronzen beelden van Jeannette Hagen in de tuin gestaan. In de tuin van de galerie was toen tevens een jazz-zangeres. Naast de art fairs waar ze staan zijn ze dit jaar uitgenodigd op Landgoed Old Ruitenborgh in Vollenhoven. Daar hebben ze ook weer kunstenaars gepresenteerd. Verder doen ze mee aan de kunst 10-daagse van de gemeente Bronckhorst; vrouw Ad is vice voorzitter van de stichting. Daar doen zowel amateurs als professionals aan mee en het is heel breed en laagdrempelige activiteit. Ze doen vier à vijf keer jaarlijks mee aan de kunstzondag in Vorden. En aan Kunst in Beeld Zutphen en omgeving op o.a. 1 juli. Dat is een open route langs galleries in Zutphen en drie galleries in het buitengebied. Alles vraagt veel aandacht en er wordt dus ook frequent vergaderd!

Dat brengt ons vanzelf op de organisatie van de galerie.

Ad en Ad hebben de taken duidelijk verdeeld; hij doet de financiën en zij zorgt voor de inhoud. Samen bepalen ze de strategie en zorgen ze voor de PR. Vooral regionaal hebben ze het goed in orde. Ze verzorgen minimaal 2 x per expositie een nieuwsbrief waarin ze de kunstenaar in de schijnwerper zetten en nieuws over de galerie schrijven. Ze geven ook lezingen. Dit jaar een cyclus van 3; 2 september komt Drs. Tiana Wilhelm, directeur van het museum in Zutphen. Ze hebben inmiddels goede contacten in de grote regio; Tiana heeft ook een keer een opening gedaan bij hun.

Aandacht voor de gebouwen.

Toen ze hier kwamen wonen was het geheel nog een boerderij. Het gebouw van de galerie was een z.g. doorrijshuur. Dat kun je nog zien aan de grote deuren aan de voor- en achterkant. Vroeger moesten ze met die hoog opgeladde karren door de schuur heen kunnen rijden, want ze konden in de schuur niet keren. In het hoofdgebouw, de boerderij zelf richtten ze nu een permanente expositieruimte in. Die zal niet dagelijks geopend zijn, meestal op afspraak wanneer mensen speciaal geïnteresseerd zijn in een bepaald werk van een kunstenaar. In mei 2012 is een deel van de beeldentuin ingericht met ongeveer 25 beelden. Het is nu ook Galerie en Beeldentuin A-quadraat. Het weiland achter de galerie is erbij getrokken en er loopt een 'karrenspoor' door de tuin die voor de verbinding tussen de beelden zorgt. Dat karrenspoor wordt gevormd door twee evenwijdig aan elkaar liggende rijen tegels, die in een flauwe bocht het weiland in lopen; dat is al is een kunstwerk op zich. De beeldentuin wordt langzaam uitgebreid.

Het is een enthousiast en inspirerend gesprek dat we zittend en lopend gevoerd hebben. En als laatste zegt Ad, dat ze hoopt dat hun activiteiten ook voor de gemeenschap een aanvulling zijn. Een aantal burens loopt op zondag zo even de tuin of de galerie in om te kijken wat er dit keer te zien is. Dat vinden wij erg leuk.

Beide zoons van Ad en Ad zijn volwassen en wonen in het westen, maar de oudste is er iedere opening bij om een handje te helpen.

Het is een prachtige plek en een aanwinst voor de Wildenborch!

Lucie Bartel

Zonsverduistering door bijenzwerm!

Maandag 23 juli wilde ik gras gaan schudden in het weiland tegenover Klein Ikkink. Toen ik de wei in reed, werd het ineens donker in de trekker. Wat bleek, een grote zwerm bijen vloog er rondom. Ramen dicht gedaan en even gewacht. Vervolgens vormde zich langzamerhand op een afrasteringspaal dichtbij een steeds grotere "tros" bijen. Ria Grubben kwam net bij huis rijden en haar heb ik erbij gehaald, zij wist wel raad. "Bertus Wiltink is imker, die bel ik wel."

Zo gezegd, zo gedaan en Bertus kwam. Hij vroeg Ria om een handstoffer, want de bijen zaten van boven tot onder aan de paal. Bertus trok z'n imkersuitrusting aan en nam een bijenkast mee, waar hij enkele raten uitgehaald had. Hij zette de kast tegen de paal en begon voorzichtig de bijen in de kast te vegen, onder het toeziend oog van de burens. Volgens Bertus moest in elk geval de koningin erin, dan volgt de rest vanzelf. Wij vroegen ons af hoe je weet of de koningin nu wel of niet

in de kast zit. Bertus vertelde dat als de werkbijen met het "kontje" omhoog voor de ingang van de kast zitten, de koningin binnen is. En jawel, zo te zien was dat dus gelukt!

Bertus liet de kast staan tot het helemaal donker was, dan waren alle bijen wel in de kast. Het was een leerzame ervaring. En tot slot kregen Ria en ik nog een heerlijke pot honing. Die smaakte prima Bertus!

Herman van Ditshuizen

Onze eerste Staringavond

Hoe lang wonen wij al niet in Vorden en wij zijn nog nooit naar de Staring-avond geweest. Maar dat is een bekend verschijnsel. Vakantiegangers verkennen meteen alle bezienswaardigheden in de streek en wij denken: "Ach, de Wildenborch ligt er morgen ook nog wel".

Nu moet wel gezegd worden dat wij ook extra werden aangespoord door de nieuwsbrieven die Ben Godtschalk stuurde naar iedereen die iets met het Bader-orgel in Zutphen heeft én de aankondiging van de muzikale verrassingen die ons te wachten zouden staan.

Daardoor werd het evenement naar een meer dan lokaal niveau getild. Maar om te zeggen dat dat een voorwaarde was, nee helemaal niet. Ook louter een bezoek aan de tuinen en de verhalen eromheen maakten de avond meer dan waardevol. Voor ons was het ook een beetje een "sentimental journey" met het weerzien van mensen die we al jaren niet meer gesproken hadden. Maar wat waren enkele oud geworden!! En dan spreek ik over Erik Ebbink met z'n pijp en Jannie Sligman met haar Knupdoekske.

Maar nu over de inhoud van de avond.

Hoe vaak hadden wij al niet rond het kasteel gedwaald en vanuit een plekje een blik geworpen op de tuin eromheen. En wat een verrassing was het dan om de tuin écht te bekijken. Je handen gaan er van jeuken, ware het niet dat tegelijkertijd duidelijk werd hóeveel werk er in zo'n tuin zit. Om nog niet te spreken over de natuurlijke vijand van de tuin, de Pauw. Het waren ook de pauwen die kennelijk de muzikale verrassing van de avond konden waarderen, toen ACW Staring en zijn schitterende ega ons verblijdden met een gedicht en een lied. Hoe in het verleden de sikkels klonken enz. Het was in de ambiance van die mooie tuin een betoverende beleving en het voelde aan als een voorrecht, dat je op een gewone donderdagavond vlakbij huis, getuige mocht zijn van zo'n mooi optreden

door zulke prachtige acteurs/zangers. De guitige blik die Staring op de foto's had werd bijna één op één gekopieerd door Eric van Grootel en wat zong Irma ten Brinke mooi. Je waande je tweehonderd jaar terug in de tijd.

Daarna begon de avond in de Kapel. Met weer een mooi optreden van Irma en Eric met dicht en muziek van ACW Staring. Wat een mooi verhaal van Ben Godtschalk over Staring en de ontstaansgeschiedenis van de Wildenborch.

En niet te vergeten de sluikreclame voor de wijn van de Zonnebloem. Het kon een titel zijn voor een nieuw boek van Kuifje: "Het geheim van de Zonnebloem". Proost Eric

Harmjan en Nel Warringa

(In de volgende Wildenborcher een uitgebreid verslag van de Staringavonden door Lucie Bartel met foto's van Johan Braakman)

"Even Voorstellen"

Ivo Haaijer en Ruby Stekelenburg en Robin.
Grensweg 1, Lochem.

We zijn in de Achterhoek komen wonen in februari. Na 20 jaar stad (eerst Groningen, toen Utrecht) wilden we terug naar de ruimte en vrijheid van het platteland. Dit was altijd al een wens voor 'later', maar later was al lang begonnen! Omdat we voor ons werk op bereisbare afstand van de stad Utrecht wilden blijven begon de zoektocht in die omgeving. Al snel hadden we in de gaten dat dat niets zou opleveren, de zoekstraal breidde zich langzaam uit, eerst richting het gebied waar we oorspronkelijk vandaan komen (noord

Overijssel - zuid Drenthe) en uiteindelijk meer zuidwaarts richting Achterhoek waar we gegrepen werden door het mooie afwisselende landschap, de koeien in de wei en (toch ook) de charmante stadjes in de buurt. Toen we na vele dagjes en weekenden toeren door de Achterhoek dit huisje aan de Grensweg zagen was het liefde op het eerste gezicht. De plek aan de bosrand en het huis (net helemaal opgeknapt door de vorige bewoners) voelden meteen goed. Ons dochttertje Robin was net vijf weken oud en hond Perro reageerde dolblij na 9 jaar stadse bovenwoning, nu is ze de hele dag buiten!

We hopen dat we hier lekker kunnen genieten van de natuur, de rust en de ruimte. Momenteel werken we nog in de stad Utrecht maar we streven ernaar om uiteindelijk dichterbij huis in Zutphen of Deventer te gaan werken. Als zelfstandig ondernemers (Ivo is jurist en heeft een eigen merkenbureau, Ruby is grafisch ontwerper en heeft een eigen ontwerpstudio) lijkt ons dat geen probleem. Wanneer we terugreizen vanuit de stad is het heerlijk thuiskomen op de boerderie; we genieten dagelijks van de vele hazen, reeën en eekhoorns die we onderweg tegenkomen. Langzaam maar zeker leren we de buurt en de mensen een beetje kennen: ingeburgerd zijn we nog niet maar tot nu toe bevalt het ons hier uitstekend!

Ivo Haaijer, Ruby Stekelenburg, Robin en hond Perro.

Man (M/V) en Paard

In het kader van de rubriek Man en Paard sprak ik deze keer met Annie Kornegoor.

Als Annie nu eens niet met het paardenvirus zou zijn besmet, dan zou het leven er toch een stuk saaiër uitzien! Zo'n leven zou Annie zich niet eens voor kunnen stellen!

Denk eens in: Al vanaf haar kinderschoenen, waren er pony's en paarden op de boerderij in Olst waar zij geboren is. Haar vader was een enthousiast ruiter en haar grootvader was bestuurslid van de Onderlinge Paardenverzekering. Dan ligt het toch wel erg voor de hand: voor Annie kwam al snel Poly, een pittige Welshpony, op stal te staan. Jammer dat Poly voor de jonge Annie een beetje te fel was, maar doorbijter als ze is, heeft ze zich niet laten afschrikken door een beetje temperament! Maar om de basis toch een beetje gelijkmatig onder de knie te krijgen stapte ze toch maar even over op een Shetland pony met de naam Sjonny. Zijn naam zegt het al een beetje: vossbont en eigenwijs! Met hem ging ze naar de ponyclub en het ponykamp in Boekelo: lekker scheuren door de bossen! Dat was nog eens genieten. Wat een fijne herinneringen komen boven aan die tijd. Na de eerste beginselen van de rijkunst te hebben geleerd op Poly en Sjonny, kreeg Annie de Poolse Preria, die later gevolgd werd door Waldo, en de latere Lody, een paard met tuigersbloed.

Waldo groeide op tot een kleine maat paard en Annie maakte met hem de overstap naar de paardensport. Voor heel veel jonge ruiters is dat een hele stap, maar bij haar ging dat eigenlijk als vanzelf. Met Lody heeft zij L2 dressuur gereden, maar veel uitzicht op een verdere ontplooiing richting de M dressuur was er niet met hem. Na nog een tijdje met Sabine en nog enkele andere paarden gestuurd te hebben, kwam Kristel (Vader Michelangelo) op stal te staan.

Met Kristel kwam het echte werk pas goed op gang! 12 jaar lang hebben Annie en Kristel samen opgetrokken in de landelijke rijvereniging. Met veel trainen werd ze Z dressuur: wat een mijlpaal en wat een voldoening gaf dat! Het is niet niks als je van de M naar de Z dressuur gaat, de bak is ineens veel groter, er zijn veel meer letters waar je je oefeningen moet uitvoeren, kortom je moet met je paard heel veel moeilijke oefeningen doen op plaatsen in de rijbaan, waar je als M amazone niet bij stil stond.

Dat bleek ook wel die keer dat Annie een verkeerde proef reed, in de war gebracht door degene die aan het voorlezen was. Dan is de jury onverbiddelijk: 2 verliespunten, vanwege het verkeerd rijden van de proef: BALEN! Voor je die verliespunten hebt weggewerkt, moet je eerst weer winstpunten rijden, wat in de Z best moeilijk is; maar doorzetten is altijd het devies van Annie geweest en niet zonder resultaat. Het heeft even geduurd maar het is allemaal goed gekomen.

Helaas heeft Kristel aan één van de achterbenen een chronische gewrichtsontsteking, waardoor zij samen niet verder konden in de wedstrijdssport. Als hommage aan Kristel is de foto, die bij dit stukje is afgebeeld er één van Annie en Kristel. Dat het er heel erg mooi uitziet en dat Kristel haar beste beentje voorzette, is overduidelijk. Maar goede raad was duur en om te kunnen blijven rijden, is het oog gevallen op Trendy een jonge merrie van vader Ferro. Voor de paardenkenners onder ons: Ferro x Ramiro Z x Lucky Boy. Trendy is niet de aller makkelijkste in de omgang en dat is voor Annie, nu zij met een schouderblessure kampt, best weleens lastig.

Trendy is een beetje bang uitgevallen, -of doet alsof-, in ieder geval kan zij er niet tegen als er andere paarden heel dicht in haar buurt komen: dan wil ze nog weleens steigeren: per slot van rekening als degene die op je rug zit, zegt dat je netjes in de rij moet blijven staan en de andere paarden staan naar jouw idee te dichtbij, dan is er geen andere uitweg dan omhoog! Maar lastig is het wel. Alle inspanningen zijn echter ruimschoots beloond in het rijden van het Gelders kampioenschap viertallen M dressuur in 2009 en 2011. Dat is een enorme beloning om met je viertal Gelders kampioen te worden! En dan ook uiteraard naar de nationale kampioenschappen in Ermelo te mogen. In Ermelo op de Nationale Kampioenschappen, werd het Kampioensviertal van Gelderland ook nog eens beide keren, zowel in 2009 als 2011 Reserve Kampioen van Nederland! Die eer valt niet veel ruiters en amazones ten deel! Wat er dan door je heen gaat, is haast niet te beschrijven. Vooral als de prijswinnaars worden omgeroepen, de linten worden omgehangen (ook geen eenvoudige klus bij de gevoelige Trendy) er een heuse parade wordt gereden en er na de prijsuitreiking een ereronde volgt: Wat een belevenis is dat, maar ook heel spannend: wat doet mijn paard en gaat ie er niet als een razende van door, kortom de adrenaline vliegt door je lijf! Toen ik Annie vroeg: wat was nou het allerfijnste wat je hebt meegemaakt? was het antwoord heel duidelijk: startgerechtigd Z dressuur zijn.

Maar ook de tijd van vroeger, toen de ruiters allemaal samen naar de wedstrijden gingen, de paarden in één grote vrachtwagen: dat was nog eens een tijd van veel lol en saamhorigheid. Dat mis ik nu heel erg, nu ieder voor zich met eigen vervoer naar de wedstrijden gaat.

Annie heeft het streven om in ieder geval 50 jaar (liever nog veel meer natuurlijk) wedstrijden te blijven rijden. 47 jaar zijn in ieder geval al volgemaakt!

Met z'n allen wensen wij haar nog heel veel plezier en veel mooie resultaten met haar mooie sport.

Marianne Been

Kinderpraat

Gr. 1. Bij de fietsenstalling op het plein. Leerling roept naar grote broer: "Wááácht op mij, mijn fiets moet nog op de tandarts." (standaard)

Gr. 7. Spreekwoorden afmaken. Je hebt de klok horen luiden, maar....."je weet niet waar de tepel zit."

"Wisselijst"

Afscheid

Na ruim elf jaar op de Polsteeg te hebben gewoond, is de tijd van gaan gekomen. Als deze Wildenborcher bij jullie in de bus ligt, zijn Pieter en ik verhuisd naar Lochem, naar een appartement aan de Parklaan, nummer 19. Het wordt het 11^e adres in ons gezamenlijk leven. Het is ongetwijfeld een heel erg verstandig besluit, op onze leeftijd en in onze situatie. Het huis en de tuin worden zwaar en het moet niet te zwaar worden. Maar oh, wat zullen we het missen, het huis, de tuin, de omgeving.

In alle jaargetijden. Niet alleen de voorjaarsochtenden, als ik, vroeg wakker door vrolijke vogelgeluiden, in pyama de krant uit de bus haal, of de zomeravonden, als we buiten zitten te hopen dat er een luchtballon op het weiland achter ons landt. Ook het najaar, als de appels in te grote getale uit de bomen vallen en ik blij ben dat ik er af en toe een paar kapot rijd, want daar hoef ik dan in ieder geval geen appelmoes van te maken. En ook naar de sneeuw in de winter zullen we verlangen en zelfs naar die lastige Polsteegse modder, die het moeilijk maakt thuis te komen zonder vast te lopen. Maar als dat gebeurt, dan is er altijd een aardige, behulpzame buurman, die met zijn trekker te hulp komt. Die zullen we zonder twijfel het meest missen: de aardige, lieve, behulpzame, belangstellende mensen uit de Wildenborch!

Afscheid nemen is moeilijk. Met weemoed zullen we herinneringen aan de afgelopen jaren ophalen en koesteren. Maar er komen vast nieuwe ervaringen bij. Immers, voorlopig blijven we in de buurt en zijn we van plan de activiteiten in de Wildenborch te volgen en er af en toe aan deel te nemen. Tot ziens en veel goeds,

Pieter van Helden en Trudy van der Haer

Rolling On Wheels avontuur van Bart Gremmer

Wat een geweldige week heeft Bart gehad. Met z'n zestienen en alle begeleiding onderweg. Met het weer hebben ze het erg getroffen. Op de regen in het kale Zeeland na en de harde wind met regen op een ochtend in de Hoekse Waard. Verder prima weer, soms zelfs warm, zodat de verwarmingskap voor de handen en de voetenzak om de benen niet eens nodig waren. De sfeer was perfect. Het schema strak, dus elke ochtend beginnen om half 6 met wassen en in de rolstoel zetten. Om half 8 ontbijt, om half 9 de bespreking voor de dag en om 9 uur vertrek. Onderweg veel gezien van de omgeving maar ook verrassende dingen op het programma. Mooi maar ook erg vermoeiend. De accu's kwamen ook bijna niet opgeladen. Het was een survival. Ze hebben o.a. overnacht in een sporthal in Loon op Zand, dat was erg bijzonder: "Met zijn allen bij elkaar, maar ook al die snoeren: om de elektrische bedden, de rolstoelopladers, de beademingsapparatuur aan te sluiten. En het gepiep van al die beademingsapparaten." Ook was er een overnachting in de hal van een school in Roosendaal, daarnaast nog 1 bij de militairen in de barakken in Budel. De militairen in Oirschot hebben aan het eind van een dagetappe een erehaag gevormd uit respect voor de prestatie van de jongeren. Ook stond er een team klaar van de geneeskundige compagnie, die uitleg gaf. Ook bijzonder was de politiehonden demonstratie bij de politie academie in Ossendrecht en op weer een andere dag een echt optreden van het Arrestatie Team.

"Je wordt familie van elkaar in zo'n week. Heel intensief optrekken met elkaar, vrolijke maar ook droevige dingen delen met elkaar." Het hoogtepunt was de finish in Hoek van

Holland. Een week lang geploeterd, elke hobbel in de weg is een hindernis, maar dan bij stralend weer aankomen op het strand van Hoek van Holland. Begeleid door de brandweer, Harleymotoren en samba-danseressen.

Veel applaus, veel mensen. De opbrengst heeft tot nu toe al 104.560 Euro opgeleverd. Maar er komt nog geld binnen en er zijn ook nog acties na afloop. "Ik ben op de zomerfeesten in Vorden uitgenodigd voor de VIP tent tegenover Bakker met de skeelerronde. Hier heb ik ook over mijn actie

verteld."

Bart laat zien dat je met lef, inzet en krachten bundelen heel veel kan bereiken.

Een verslag van dag tot dag met foto's is ook te lezen op onderstaande link.
<http://www.contact.nl/regio/artikel/595774/bart-gremmer-doet-verslag-van-rolling-on-wheels>

("Niet te vergeten, dat ik op het Wildenborchse Oranjefeest 460 Euro ontvangen heb, iedereen heel erg bedankt!")

Postvak In

- **Naam:** Fin van der Velde
- **Geboortedatum/leeftijd:** ik ben op 13 maart 7 jaar geworden
- **Adres:** Wildenborchseweg 28
- **Broertjes/zusjes:** 2 broertjes, Mats en Ole
- **School:** ik zit op de Propschool in Lochem, na de zomervakantie ga ik naar groep 4
- **Hobby's:** theaterdans, hockey, spelen met mijn vriendjes
- **Lievelingseten:** patat...mmmmmm..en boerenkool ook heel lekker!
- **Lievelingsdier:** fazant
- **Ik heb een hekel aan:** als ik me chagrijnig voel..
- **Wat wil je later worden? En Waarom?:** Dierenarts, omdat ik dieren heel leuk vind en ze dan beter kan maken als ze zich ziek voelen.
- **Dit wil ik nog kwijt:** dat ik trots ben op mama dat ze schutterskoningin is geworden

Aan wie stuur je de e-mail door? Ilse Lindenschot

Fin, bedankt voor het meedoen aan Postvak In! Wij sturen de mail door.
Ilse, houd je Postvak In goed in de gaten

De Belten, het Pinetum en de bewoners

Het was weer koud toen ik eind maart naar de Belten fietste. En het was al zo heerlijk warm geweest. Tot mijn schande moet ik bekennen dat ik vaak langs het Pinetum wandel, maar het nog nooit heb bezocht. Ik werd allerhartelijkst verwelkomd door Rhijnvis en Beate Feith.

Het gesprek begon al bij de voordeur met de vraag waar we precies over zouden gaan praten; over de Belten, het Pinetum, de familie Feith, het mysterie van de ronde weide?

Over alles wat mij betreft!

Hoe is de verbinding tussen de Belten en de familie Feith ontstaan?

De vader van Rhijnvis kwam regelmatig in de Achterhoek op bezoek in Lochem in Havezate 'de Heest' bij zijn vriend en zwager. Hij is toen op zoek gegaan naar een vakantiehuis, omdat hij uit het westen weg wilde en dat werd 'de Belten'. De naam betekent 'bulten' in het landschap. Die verhogingen in het landschap zijn al heel vroeg beschreven o.a. in het verhaal over 'Schéle Guurke, of Guurte', dat zich afspeelde op de 'Schéleguurkensbelt', een heuvel met een bron. Daar zou volgens de verhalen een verlichte ruimte met een schat zichtbaar worden als je er in de Kerstnacht rond middernacht langs loopt. Een 'Guurken' is een klein ondeugend mannetje (Staring 1830). Nu is de naam veranderd in 'Schéle Guurte' maar dat is een verbastering van het oorspronkelijke woord. Er wordt ook geschreven over een 'Zonnebelt', die afgevlakt is en waar men een hoefijzervormige omwalling ontdekte. Mogelijk is het een oude zomerofferplaats.

Dit zijn de 'Belten' waar het huis naar genoemd is. Het huis is in 1929 gebouwd door een huisarts in Vorden, de heer Metz. Het stond toen nog midden in de hei.

Rhijnvis vertelt dat hij op een dag verrast werd doordat er met de post een mooi boek bezorgd werd uit 1936. Het was een verklarend woordenboek, geschreven door de heer Metz. Er zat een briefje in van een dame, die vond dat het boek thuishoorde in het huis van de schrijver, namelijk 'de heer Metz, de Belten, Vorden', zoals vermeld onderaan de inleiding van het boek. Ook weer een interessante man, die jammer genoeg al overleden was toen zij het huis kochten.

Terug naar de aankoop in 1955. In het begin was het alleen vakantiehuis en haalden ze zondagsmorgens de sleutel op bij Hotel Bakker. "Ik zal nooit vergeten hoe de sfeer dan was als we aankwamen en de deuren en luiken opengingen. Het licht stroomde naar binnen en liet banen stof en spinnenwebben zien". 's Avonds reden ze dan weer terug naar het westen. De vader van Rhijnvis was een verzamelaar; hij verzamelde van alles. En daar op de Belten is hij begonnen met het verzamelen van bomen voor een Pinetum. En hij was een verwoed verzamelaar dus alles wat hij tegenkwam werd gekocht. In 1961 is het Pinetum officieel geopend. Het was natuurlijk erg veel werk en dat werd en wordt nog steeds vooral door de familie gedaan. Rhijnvis en zijn broer en zusters kwamen later met enige aarzeling vanuit hun studentenleven naar het oosten omdat ze dan het hele week-end 'grasjes moesten trekken'.

Er mocht alleen mos zijn in het Pinetum. Zijn vader had vaak bijzondere ideeën die tot in de puntjes werden uitgevoerd; o.a. toen hij op 7 juli 1977 77 jaar werd. Hij heeft toen een feest gegeven met 77 gasten, 7 tafels, 7-up, dansgroep de Zevensprong enz.

In 1974 is het Pinetum in een stichting ondergebracht en er is nu een bestuur dat bestaat uit familie en een aantal deskundigen waaronder Aad van de Kamer, ook woonachtig in de Wildenborch.

Waarom willen we het in stand houden?

"Tsja", zegt Rhijnvis, "het is erg veel werk en het kost veel tijd. Het is een dure hobby zou je kunnen zeggen". Voor hen allebei is belangrijk, dat ze iets voor de gemeenschap doen. "En we kunnen het ons niet permitteren om het te laten vervallen, dat zouden we niet kunnen aanzien", zeggen ze. Wat hen ook goed doet is erkenning krijgen van bezoekers, tuinclubs en vooral ook van kenners.

B.v. de coniferenvereniging die stomverbaasd is wat hier allemaal mogelijk is op deze arme grond. "In september komt de Amerikaanse coniferenvereniging en daar werk je dan naar toe, dan moet alles spic en span zijn", zegt Beate. Ze houden ook erg van de rust van deze prachtige plek en die delen ze graag met anderen. Gastvrijheid staat hoog in het vaandel; de eerste zinnen in de folder zijn; 'Welkom in ons Pinetum! Maak een wandeling en geniet! Wij genieten er dagelijks van...hopelijk u ook'.

Het Pinetum is dan ook gratis toegankelijk, hoewel een bijdrage natuurlijk zeer op prijs gesteld wordt. De kosten worden voornamelijk gedekt uit giften en bij de uitvoering van projecten uit subsidies van particuliere- en overheidsfondsen. En het onderhoud wordt nog steeds gedaan door de familie en vrienden, aangevuld met vrijwilligers.

En een erg leuke activiteit om het Pinetum onder de aandacht te brengen zijn de concerten, die ze eens in de drie jaar verzorgen in het kerkje in Vorden. Hun dochter is zangeres en treedt zelf meestal op. Zij regelt er ook alles voor. Dit jaar is het op één van de zondagen in november. Dus Wildenborchters, houd die zondag vrij voor het coniferenconcert!

Wat is een Pinetum eigenlijk?

Met die vraag gaan we gedrieën op weg naar het Pinetum. Rhijnvis en Beate vertellen allebei enthousiast over de verzameling en kijken intussen naar wat ze tegenkomen. Bruin geworden bomen, "deze doet het toch niet zo goed, oh kijk deze gaat weer beter" enz. We komen bij een omgevallen boom met een bankje eronder waar de naam van hun vroegere tuinman op staat.

Even verderop staat een nieuw rond gebouwtje waar banken en stoelen staan. De bezoeker heeft daar een prachtig zicht op de tuin en kan even uitrusten. Het is gebouwd door de agrarische natuurvereniging 't Onderholt en betaald door de EU; weer een mooie aanwinst. Er hangt informatie over het Pinetum en het gebouwtje zelf.

Een Pinetum is een verzameling 'naaktzadigen'. Dus niet alleen coniferen (kegeldragend), maar ook de Ginkgo, de Taxus en de Ephedra. In het oorspronkelijke Pinetum, verzameld door de vader van Rhijnvis, waren er in de 70-er jaren zo'n 1500 verschillende soorten.

Toen was het ook de grootste verzameling in particuliere handen. Maar na een grondige renovatie in de 90-er jaren is dat aantal teruggelopen. Ze hebben nu soorten die het hier, op deze arme grond, goed doen zoals de *Juniperus communis*, de *Jeneverbes*. Het is 2 ha groot. Het Pinetum is indertijd aangelegd op basis van een indeling waarbij de geslachten, families en soorten bij elkaar stonden; het was een wetenschappelijke verzameling. "Dat is niet vol te houden" zegt Rhijnvis. Nu werken ze met zichtlijnen, hoogteverschillen en droog/minder droog. "Mijn vader wilde alles hebben wat er op de markt was, nu beperken we ons tot wat het echt goed doet hier". "We hebben wel een nieuwe boom meegenomen uit Australië, die iedereen wilde hebben. Het was echt een nieuwtje in de coniferenwereld. We hebben er drie in de koffer gedaan. Helaas zijn er al twee bevroren; de derde staat nu in de winter in de kas en zomers buiten in een pot", vertelt Beate.

Vernieuwing en vervanging gebeurt door de bomen te stekken; ze gaan dan naar een kwekerij. Na twee jaar komen ze terug en gaan in de eigen kweektuin.

Er is ook een 'reeënpoeltje'; een natuurlijke verlaging op het terrein, waar vroeger altijd water in stond. Na de ruilverkaveling in de 60er jaren is het waterpeil drastisch verlaagd. Ook de waterwinning in dit gebied helpt niet mee, dus ligt er sinds een aantal jaren zeildoek in. Het is een prachtig stil plekje waar een vaste bezoeker foto's maakt; van goudvink tot goudhaantje en kuifmees tot kruisbek, ze zijn allemaal te vinden in deze 'heerlijkheid'.

En nu naar het mysterie van de ronde weide...

We komen eerst nog langs het 'Sprankenhuisje'; dat is een oude 'kinderhuisje' waar nog steeds in gespeeld wordt en waar ook in geslapen kan worden; een 'sprank' is een bron. Zou dat verwijzen naar de bron van de 'Schéleguurkensbelt' ....wie zal het zeggen.

We komen bij de prachtig, verdiept liggende ronde weide achter het huis. Dit lijkt te groot voor de 'hoefijzervormige omwalling' die boven op de 'Zonnebelt' lag. Als je kijkt op Google earth, kun je het zien liggen. Rhijnvis is zich gaan verdiepen in de weide, maar tot nu toe is er geen echt antwoord gevonden. Hij heeft een oude kaart gekregen van Peter Gatacre van de Wiersse waar een rond landschapselement te zien is. De kaart komt uit een oude atlas; De Hoffinger Atlas van Noord en Oost Nederland. Alleen klopt de plaats niet echt. Rhijnvis heeft contact gezocht met Gerda Rossel, die zich al een aantal jaren verdiept in de historie en genealogie van dit gebied. Haar antwoord was "het ronde weidje is inderdaad opvallend en de oorsprong niet helemaal duidelijk. Het was in ieder geval geen 'Klokkenbult' of zo, waar ACW Staring zo'n mooie legende van heeft gemaakt. Op een topografische kaart van ca. 1880 zijn nog meer ronde elementen te zien, die er een beetje kunstmatig uitzien. Een paar decennia ervoor was het nog allemaal heide. Misschien heeft Brants (in die tijd bewoner van kasteel de Wildenborch) dit wel zo aangelegd, gebruik makend van reeds bestaande, natuurlijke contouren. Ook zou het wellicht passen in de waterpartijen die door A.D. Van Limburg Stirum zijn aangelegd. Misschien was het een (molen)kolk of gewoon een natte plek, wie zal het zeggen?"

Tot zover en wordt vervolgd...want een mysterie moet opgelost worden, hoewel, sommige dingen mogen een mysterie blijven!

Lucie Bartel

Onbekend/Ongekend over de Offshore industrie

Op veler verzoek presenteert Ben Godtschalk op vrijdagavond 5 oktober in de Kapel een avond over de offshore industrie. Ben heeft de voordracht weer helemaal geactualiseerd en voorzien van fraaie beelden en filmpjes. Iedereen die Ben kent weet dat hij met heel veel passie en enthousiasme kan vertellen over zijn leven en werk op zee. Hij is een kleine 30 jaar gezagvoerder geweest op constructieschepen van klein tot immens groot en heeft de ontwikkelingen in de offshore-industrie volledig meegemaakt.

**Onbekend/Ongekend, Kapel Wildenborch vrijdag 5 oktober, aanvang 20.00 uur.
Entree € 5,- inclusief kop koffie/thee.**

Courgette met kabeljauwfilet en roomkaas.

voor 4 personen

In de nazomer zijn er meestal veel courgettes. Als je hier in de buurt rondfietst zie je ze wel eens te koop in een stalletje langs de weg of ze worden je zomaar aangeboden. De hele grote zijn niet meer zo lekker vanwege de zaadvorming binnenin, maar ze mogen best wat groter zijn dan die je in de supermarkt aantreft. De combinatie met vis is heerlijk.

Ingrediënten:

- 2 uien
- 2 courgettes
- 4 blokjes kabeljauwfilet (of koolvisfilet) uit de diepvries.
- olijfolie
- 1 bakje roomkaas met kruiden (b.v. Boursin of Val Blanc)
- zout, peper
- evt. verse bieslook, dat maakt de kleur van het gerecht wat aantrekkelijker.

Werkwijze:

Bak de gesneden uien een paar minuten in de olie.

Voeg de in blokjes gesneden courgette toe en laat het geheel even aanbakken.

In dobbelsteentjes gesneden vis erbij, wachten tot de massa kookt.

Zout en peper naar smaak toevoegen.

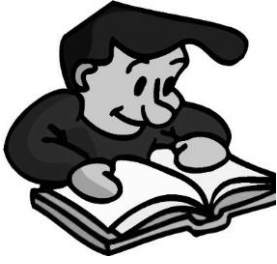
Deksel op de pan, vuur laag en laat alles 20 min smoren.

Kookplaat uit zetten, het bakje roomkaas toevoegen en goed doorroeren.

Evt. geknipte bieslook erdoor.

Gekookte aardappelen erbij en je hebt een volledige maaltijd. Snel en lekker!

Joke Wiltink.

Voor de jeugd en iedereen die zich jong voelt.

De Scheepsjongen uit de Achterhoek

Er woonde eens een jonge jongen hier in de Achterhoek, ik geloof in Gendringen, samen met een broertje bij zijn moeder die weduwe was. Van zijn ooms hoorde hij verhalen over verre reizen en wat er zoal nog meer te beleven was buiten het dorpje waarin hij opgroeide. Verhalen over een verre grote stad Amsterdam, de schepen, het leven daar en vooral het leven op die schepen waar die ooms soms mee naar zee gingen. En zo langzaam aan, naar mate ze opgroeiden, kregen die twee er ook wel zin in om eens rond te gaan kijken in die hele andere wereld dan waarin ze hier in opgroeiden. Vooral de oudste van de twee kreeg steeds meer de kriebels om hier te vertrekken. Maar ja, zijn moeder die weduwe was, liet hij ook weer niet graag in de steek want hij voelde zich hoe jong hij ook was toch een beetje verantwoordelijk voor haar. Gelukkig woonde er goede familie in de buurt die zijn moeder goed had opgevangen na het overlijden van zijn vader en dat stelde hem gerust als hij zat te dromen over die andere wereld. Toen er weer eens een oom langskwam die weer allerlei mooie verhalen vertelde, trok hij de stoute schoenen aan en vroeg hem of dat voor hem ook niet wat was. Hij had alles van horen zeggen en had geen idee hoe het er daar in werkelijkheid aan toging. Maar de oom vond het juist erg mooi dat hij dit wilde en hij beloofde dat hij hem daarbij zou helpen, dan kon hij gelijk ook een oogje in het zeil houden. Zijn moeder vond het eerst maar niks maar toen oomlief beloofde hem in de gaten te houden stemde ze in principe toe. Die vreselijke grote overgang naar die hele andere wereld daar had zij hem, en zijn broertje, toch al zo goed en zo kwaad dat ging op voorbereid middels hun opvoeding. Zo was het wel vaker gegaan in de familie en in hun vriendenkring. Zij was er eigenlijk wel een beetje trots op maar dat liet ze niet merken natuurlijk.

Een vreselijk blij gevoel van opwinding maakte zich van de jongen meester. Diep in haar hart vond de moeder het echt wel fijn. Omdat, als hij dat ging doen, hij later misschien wel net zo'n mooie functie kon bemachtigen als oomlief. En als je destijds eenmaal een hoge functie aan boord van een schip van de marine had gehad was je goed genoeg om burgemeester te worden of zelfs nog hoger in het landsbestuur. Vooral het veilige gevoel dat een goede bekende hem in de gaten zou houden in die vreemde wereld gaf hem vleugels.

Alles werd in gang gezet om zijn droom waar te maken. Er was nog geen telefoon en zo, dus dat duurde nog even. Het was wel nodig vond iedereen dat hij eerst een beetje onderwijs kreeg in dat gedoe met die hele grote zeilschepen van de marine want als je daar een leidinggevende man wilde worden moest je in elk geval iets afweten van varen, zeilen, de wetten, navigatie en ga zo maar door.

In Amsterdam was er net een soort zeevaartschool geopend door de marine en daar was ook een internaat bij, de eerste school in die tijd in heel Europa die dat had, dus dat kwam goed uit. Eerst een tijdje op school in het veilige internaat in Amsterdam. Midden in de stad. Nieuwe vrienden maken en wat leren over dat gedoe met die schepen.

Reuze spannend. Wat hij niet wist was dat die school nogal streng was. Thuis knoopte zijn moeder zijn das en maakte waarschijnlijk ook nog de veters van zijn schoenen vast. Daar hoefde je in dat internaat niet op te rekenen natuurlijk. Maar goed dat leer je vanzelf.

Bij de marine ging het in die tijd niet goed. Als er vrede was werd er niet gevaren en werd er erg bezuinigd. Toen ook al. Als er dus weer eens wat was, bijvoorbeeld de piraten bestrijden voor de Marokkaanse Kust die daar de Hollandse Koopvaarders lastig vielen, wisten er nog maar weinig mensen aan boord hoe je precies moest varen en moest schieten met al die kanonnen. Zeevaartonderwijs in Amsterdam was dus heel erg belangrijk, vooral ook omdat dit soort opleidingen al lang in Engeland en Duitsland bestonden. In Nederland werd er lekker jarenlang geruzied wie dit moest gaan betalen: De Marine of de Reders met hun Koopvaardischepen. Maar na jarenlang gesteggel kwam de opleiding er toch. Als hij de opleiding had afgerond kon hij als jong adelborst mee op een marineschip en had hij ook geleerd te schieten met die grote kanonnen die aan boord van de schepen waren.

Er werden in Gendringen hutkoffers aangeschaft en een uitmonstering besteld in Amsterdam en eindelijk was het zover dat het rijtuig voorreed en het vertrek daar was. Zijn oom zou de lange reis naar Amsterdam meemaken en hem daar wegwijzen maken. Afscheid nemen van zijn moeder was moeilijker dan hij dacht maar hij hield zich natuurlijk goed en ook zijn moeder deed dat. Toen het rijtuig om de hoek was verdwenen pinkten ze beiden toch een traantje weg.

De reis naar Amsterdam duurde een eeuwigheid. Steeds overstappen in een ander rijtuig, overnachten in een vreemde herberg. Gelukkig was zijn oom erbij.

Uiteindelijk kwamen ze aan in Amsterdam en daar ging een wereld voor hem open. Tijdens de reis erheen hadden ze natuurlijk al heel veel gepraat en had hij honderduit gevraagd. Hij was dus redelijk voorbereid op alle dingen die op hem afkwamen.

Ze gingen eerst naar het marine-etablissement om zich te melden, toen heette dat "Het Magazijn van 's Landts Zeemagt", daar is nu het nieuwe scheepvaartmuseum in gevestigd, om de uitrusting en de uitmonstering op te halen. Uniformen werden aangemeten en ga zo maar door. Omlief ontmoette een boel oude bekenden en dat gaf een vertrouwd gevoel. Toen dat allemaal klaar was op naar de school aan de andere kant van het Oosterdok. Maar wat een drukte daar in de haven. Tientallen schepen op de rede uit alle hoeken van de wereld die lagen te lossen en te laden. Je kon de verre landen bijna ruiken.

Een en al bedrijvigheid. Alle spullen moesten met kleinere schepen opgehaald en gebracht worden. Scheepswerven, reparatiewerven, houtzagerijen (want die schepen werden van eikenhout gemaakt). En wat een drukte aan de wal.

De marineschepen lagen vlak bij "s Landts Magazijn" en daar was ook een grote werf bij. Al die bedrijvigheid, dat was even heel wat anders dan Gendringen!

Hij popelde van verlangen om dat alles te gaan bekijken. Op naar de zeevaartschool, die lag middenin de drukte aan de Prins Hendrikkade. Oom was er nog steeds bij. Ze gingen een grote poort door en kwamen op de binnenplaats terecht. Ze werden allerhartelijkst ontvangen door de commandant en een paar officieren waarna oom afscheid nam want die moest naar zijn schip dat binnenkort ging vertrekken. Voordat zijn oom afscheid nam moest hij beloven dat hij zijn moeder in Gendringen een brief zou schrijven om haar gerust te stellen.

En daar stond hij dan, te midden van zijn bagage. Er waren nog een paar andere jongens die ook onderwijs in scheepvaartkunde zouden krijgen waaraan hij werd voorgesteld. De bagage werd opgehaald en ze moesten met de officieren mee die hun zou gaan vertellen wat de regels van de school en het internaat waren, wat ze mochten en vooral ook wat ze niet mochten. Dat was even wennen maar toch...het grote avontuur was begonnen.....

landrot

Schoonmaakrooster Kapel

Oktober	2 keer:	Dinie Staring – Henriëtte Otten – Ria Grubben
November	2 keer:	Diny van Ark – Gerry Kistemaker – Annie Schröer
December	2 keer:	Aly van Arragon – Diny Pladdet – Riet van Ditshuizen

Het is de bedoeling dat vóór de tweede zondag van de maand wordt schoongemaakt vanwege de kerkdienst. De tweede schoonmaak in overleg, in verband met verhuur. Janny Sligman doet de ramen en belt u als geheugensteuntje wanneer u aan de beurt bent. De lijst van werkzaamheden hangt in de werkkast.

Agenda 2012:

Kapelcommissie: 5 oktober: lezing "Onbekend/Ongekend" over de offshore door Ben Godtschalk.

Verenigingen:

Schietvereniging : dinsdag, van 20.15 uur tot 22.30 uur.
seizoen 3de dinsdag van augustus t/m laatste dinsdag in juni.

Koersbal: 1ste en 3de donderdag van de maand. vanaf 19.30 uur.
start na zomervakantie: 1ste donderdag van september.

Volksdansgroep: Elke donderdag, van 9.30 uur tot 11.00 uur.
Gaait ook in de zomerperiode door
Oproep:
Er zijn nog maar 10 leden op de volksdansgroep.
We zijn dringend op zoek naar nieuwe leden!!!!!!
Kom in de zomer een keer vrijblijvend mee dansen,
Het is gezellig, we willen graag doorgaan, maar daar
zijn wel voldoende leden voor nodig. Wordt u lid??????
Op 6 september begint het nieuwe verenigingsseizoen.

**Wildenborchse
Vrouwenclub:** Laatste donderdag van de maand.
van 20.00 uur tot omstreeks 22.00 uur.
van oktober t/m april.

Klootschieten: 3de zondag van iedere maand
10.00 uur verzamelen bij de Kapel.